

Origini

Când m-am născut, cei de la spital au spus

Că omușorul meu din gât e prea mic.

"Sunt șanse să aibă glasul mai redus"

"Sunt șanse să nu zică absolut nimic"

(Când ieși și cu cordonul ombilical strâns în jurul gâtului de două ori

Te sufocă arbitrarul unui asemenea noroc,

Cuvintele ajung mult mai complicat la indivizi exteriori

Și le e mai ușor să pretindă că nu te aud deloc.)

Dinții mi-au dat greu, ai mei mi-au povestit,

Nu ieșeau dacă îi certai și nici cu rugăminți.

Doctorul le-a spus calm și liniștit

"Domne ați mai văzut copil fără dinți?".

Era degajat, atent și pregătit,

Știa cum funcționează frica de părinți.

Când am împlinit un an am început să nu mai tac,

Dar n-avea cine să mă audă fără frați și surori.

Adulții par că sunt atenți, dar toți știm că se prefac.

Nici între ei nu se ascultă de cele mai multe ori.

M-am refugiat în povești și-n lucrurile scrise,

Urlam printre rânduri, nici nu știam să citesc,

Desenam personaje și trăiam în vise,

Jonglam fraze fără să le stăpânesc.

Apoi am mai crescut și îmi cădea dinte cu dinte,

Creșteau alții, creșteam și eu la rândul meu,

Apoi am mai crescut și am rămas fără cuvinte,

Curgeau lin doar în pagini de eseu.

Deveneam involuntar din ce în ce mai cuminte

Până mi-a venit dor de dinți de lapte la liceu.

De la prea multă abținere, glasul mi s-a uzat.

Făceam pe plac pentru că nu făceam prea multe,

Nu protestam, respiram civilizată,

Îmi ceream scuze politicoase și culte.

Am ajuns să răgușesc de la prea puțin curaj,

Dar de câțiva ani mă tot forțez să scap de frică.

Încerc constant să nu mai am grijă la limbaj,
Chiar dacă nu mai țip ca atunci când eram mică.

Par sigură pe mine și liberă-n exprimare,
Pot să înfrunt un public fără să tremur când vorbesc,
Dar de origini nu găsești mereu scăpare.
Cu rușine, îmi mai ascund dinții când zâmbesc.
Nu pentru că-s strâmbi și dialogul doare,
Nu pentru că cei de lapte îmi lipsesc,
Ci doar îmi place ipostaza observatoare:
Să citesc oamenii, deși cărți nu prea mai citesc.

Liniștea ține de nuanțe și nuanțe,
Depinde de cum şușotește fiecare.
Plus că-i mai ușor să dai vina pe circumstanțe
Și pe tăceri voluntare.